

LIMBÀS

Vell mas de l'extrem NO. del terme de Riner (Solsonès) (XLVI, 109.27).

DOC. ANT. 1553: «En Joan Planella, estadant de lo mas de *Linbas*» (Baraut, *Miracle*, 177).

Sembla que és forma dissimilada de *Nin Bas*, «hereu Bas». J.F.C.

LIMBO

Lloma de Limbo, partida del terme de Beneixama (Alcoià) (XXXVI, 13.11).

Deu ser una romanalla mossàrab del ll. LÍMBUS 'vorera', especialment 'cimolsa o vorera d'un drap', que es degué aplicar a una franja de terreny terminal d'un altre territori.

-LIME

Pla, font i pala de Comalime, partida del terme d'Estaron (Pallars Sobirà) (XXI, 164).

ETIM. Possibl. extret d'un *Coma-lime(t)s*, CUMBA LÍMTIS 'coma del terminal', llevant-li la -s com si fos plural; o de CUMBA LÍMTUM 'coma dels llindars' aplicat a un indret per on s'entra en un altre terme.

Linalreu, V. *Malrem(-reu)* *Linares* V. *Llinares* *Linerola*, V. *Linyola* *Lingonella*, V. *L'Angonella* *Lins*, *Linse*, V. *Alins*

LINYA

1) Poble del municipi de Navès (Solsonès), a la capçalera de la vall de Sant Grau.

DOC. ANTIG.: C. 1200 *Liyina* (Capbreu de Besora, llegit per JCoromines a l'Arxiu de Solsona).

2) *Pui de Linya*, cim de 2869 m. alt., en el terme d'Espot (Pallars Sobirà).

ETIM. Del llatí LÍNEA, 'fil de lli, cordill; ratlla' (DECat. IV, 958a12-14). Segurament noms que indicaven un límit o partió: 1) entre *Linya* i Sant Grau; 2) marca la partió d'aigües entre les valls de Monestero i Peguera. *Santa Linya* és d'origen ben diferent (V. l'article). J.F.C.

LINYOLA

1) Poble urgellenc de la comarca de La Noguera (uns 12 km. SE. de Balaguer i a uns 25 de Lleida).

PRON. POP.: *linjòle* o *fi-* o *niñjòle* (aquest, el més usat), respongueren a Mollerussa a Casac. (1920); jo només recordo *linjòle*, com oit en el poble mateix (1916) i en l'enq. de 1956 (xv 102-104).

MENCIONS ANT. 1119: *Linerola* (BABL II, 38); 1139: *Linerola*, a la plana de Mascançà (Font i Rius, C.d.p. § 57);¹ 1151: *Linerola*, en una butlla (Kehr, *Papsturk.*, p. 329); 1180: *Linar<ola>* (ibid. p. 498); 1185: «kastrum Agrimonte, et castrum de Pontz, et

ca. de Alòs, *Linerola*, Bellog ---» (MiretS., *Castellbò*, p.167); 1188: *Linerola* (id., *Templ.* p. 260); 1189: id. (id. ib. 132); 1208: «villam de Acrimonte --- villam de Pontibus et de *Linerola* et super civitatem llerde» (-ota err. tip.) (*Cart. Tavèrnoles* 192.2); 1259: *Linerola* en 3 docs. d'Urgell (p.p. Cubells, *RHisp.*XXXVI 1, 112 i 113); 1259: «de Uliana et de *Linerola*» (CCandi, *Mi. Hi. Cat.* II, 498); 1259: id. (ib. II, 495); 1276: «hominibus *Linerola*» (Soldevila, *Pere el Gran* III, 476).

Fins ací la forma *Linerola* és unànime. Després comencen els testimonis d'una evolució fonètica: 1236: *B. de Lineola* entre els pobladors de la Sènia (Font i Rius, I, 265); *Linesola* en la Crònica de Jaume I (p.67); 1268: *Lineola* (Cubells, *RHisp.* XXXVIII 141); 1359: *Lineola* (CoDoACA XII); Rocafort (GGC 287) diu que ja troba *Linyola* des de 1278, però no queda clar si és exactament en la forma actual.

HOMÒNIMS:

2) No sabem que sigui antic un Mas de *Linyola* del te. d'Alfès (XLII, 75.17), que podria ser trasplantat del nom del poble en estudi (I).

En canvi es pot comptar amb l'antiguitat i autoctonia dels nombrosos parònims occitans

3) A l'Aude, distr. de Limós, avui *Ligneurolles* mun., que Sabarthès ja troba en formes com *Linbayrolis* des de 1265. Però sembla que abans havia tingut una forma amb -n- no palatal, ben semblant a la *Linerola* que és tan general a l'E.Mj. en el nostre: *alodem Linairola* en doc. de l'a. 972 (*Hist. Lgd.* v, 76).

4) *Lignerolles*, village, te. St. Poncy (Amé, *Di. Top. Cantal*).

5) *Lignerolles* en el Dept. Allier, distr. de Montluçon.

6) Skok, p. 229 cita un masc. *Ligneroux*, crec del Correze que pot ser idèntic a un *Linerolus villa*, que figura en el *Chronicon Sti. Benigni* (Holder, vol. II, s.v.). Suposo que venia d'un d'aquests llocs un *Bernardus* de *Lignerola*, que figura entre els pobladors de Tortosa, en docs. de 1149 i ss, (Font i Rius, C.d.p., §76, p. 265, 268, 275, 303); car la gn palatal l'aparta del nostre *Linerola* medieval i l'ajunta amb els de llengua d'Oc.

7) En fi, en el País Val. un que sembla que ha de ser antic i autòcton: *Ninyerola* «corta aldea de 12 vecinos al S. de Picassent», «con las fuentes de *Niñerola*, aguas que riegan Picassent y Alcàsser» (Cavanilles I, 162); grupo de casas y barranco te. Picassent (SSiv.): «al Sud del Brnc. de Catarroja, les terres són regades amb les aigües de la Séquia Rial del Xúquer i de la Font de *Ninyeròla*» S.Guarner (*Pobles Val. parlen* III 10v). Se n'extrauen lloses de pedra guixosa o alabastrina: «alabastre de *Ninyeròla* (M.Gadea, *T. del Xè* p. 319; «Con su famosa Font